

AUTOR THE NEW YORK TIMES BESTSELLERA CHATRČ

WM. PAUL YOUNG

*„Kniha Opäť v chatrči je jednou
z veľkých duchovných výprav našich čias.
Ak si ju prečítate, navždy vás zmení.“*

BEAR GRYLIS

OPÄŤ V CHATRČI

CESTA ZA VYKÚPENÍM

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

OPÄŤ
V CHATRČI

WM. PAUL YOUNG

OPĚT
V CHATRČI

TATRAN

Z anglického originálu WM. Paul Young: Return to the Shack:
A Journey into Redemption,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Apiary, division of Hachette Book Group, Inc.,
New York 2026,

preložila Alena Redlingerová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5683. publikácia a 238. zväzok edície

LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Ina Martinová

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Zuzana Šulajová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

This edition published by arrangement with Worthy Books,
an imprint of Hachette Book Group, Inc., New York, NY, USA.

All rights reserved.

Copyright © 2026 by William Paul Young

Cover design by Tim Green, Tiny Giant Co. Cover image

© Drunaa / Trevillion Images

Cover copyright © 2026 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Alena Redlingerová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1988-4

Všetkým bratom a priateľom z bloku 2 (bloku smrti)
vo väznici Riverbend Maximum Security Institution
v Nashville v štáte Tennessee, USA:

Bez vás by táto kniha nevznikla.
Nápad na tento príbeh sa zrodil z nášho vzťahu.

Mám vás úprimne rád.

*Betón a ocel' nehovoria o slobode vôbec nič.
Sloboda je to, čo sa deje v ľudskom srdci.*

Harold

Poznámka prekladateľky

Kniha obsahuje citáty z Písma Svätého. Nová zmluva a Žalmy.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 1997.

Slovenský ekumenický preklad.

Všetky verše v knihe preložila Jana Kantorová-Báliková.

Prevzaté citáty:

3. kapitola

SHELLEYOVÁ, M.: *Frankenstein, čiže moderný Prometheus*.

Bratislava: Albatros Media Slovakia s. r. o., vydavateľstvo Lindeni, 2024.

Preložil Pavel Vilikovský.

4. kapitola

KEMPENSKÝ, T.: *Nasledovanie Krista*. Trnava: Spolok sv. Vojtecha, 2018.

Upravené vydanie podľa prekladu Petra Prídavka.

5. kapitola

AUGUSTÍN, Sv.: *Vyznania*. Bratislava: LÚČ, vydavateľské družstvo, 1997.

Preložil Ján Kováč.

9. kapitola

DOSTOJEVSKIJ, F. M.: *Bratia Karamazovci*. Bratislava: Tatran, 1981.

Preložil Ján Ferenčík.

10. kapitola

NEDÚFAJ NIK... ALIGHIERI, Dante: *Božská komédia. Peklo*.

Bratislava: SVKL, 1964. Preložili Jozef Felix a Viliam Turčány

12. kapitola

SAINT-EXUPÉRY, Antoine de: *Malý princ*. Bratislava: Fortuna Libri, 2023.

Preložila Hana Ponická.

19. kapitola

RATZINGER, Joseph – BENEDICT XVI.: *Encyklika Spe salvi*.

Trnava: Spolok sv. Vojtecha, 2008. Preložil Marián Gavenda.

OBSAH

Predslov	11
1 List z domova	17
2 Krížne cesty	20
3 Žiadosť	25
4 Zatmievачka	32
5 Opäť v chatrči	39
6 Dospievanie je ťažké	45
7 Jednomyseľne	56
8 Začiatky	63
9 Láska nie je slabosť	71
10 Nedúfaj nik: nik nevyjde, kto vchádza	82
11 Podobenstvá a iné tajomstvá	100
12 Výstrel snajpera	112
13 Besy rozpomínania	120
14 Návrat do chatrče... s hosťom	133
15 Nie si tu so mnou	142
16 Unikáš mi	148
17 Hmyz	152
18 Kliatby a priznania	159
19 Milosrdenstvo a Chvíľa	171
20 Boh v našich tieňoch	187
21 Útecha spovede	192
22 Spravodlivosť	199
23 Prečo nie?	206
24 Oslobodená vôľa	211
25 Otvorené oči	229
Epilóg	235
<i>Poznámky autora a poďakovanie</i>	239

PREDSLOV

Myslím, že som nestretol človeka, ktorý nikdy nerozmýšľal o viere, o Bohu, o utrpení či o smrti. A nepoznám nikoho, kto s týmito otázkami zápasí väčšími než Mackenzie Allen Phillips. Keď príde na vieru a dôveru, Mack býva taký neoblomný a nemilosrdný, taký tvrdohlavo zanietený, že ho musím obdivovať, hoci mi niekedy naháňa strach. Neviem, čím to je, ale často zápasí s témami, ktoré ostatným unikajú. A najšialenejšie na tom je, že keď natrafí na pravdu, často je priveľmi zranený, aby ju aj prežil. Napriek tomu ho práve videnie ženie dopredu alebo možno nahor. Občas sa pošmykne, no zakaždým strasie blato z topánok a vracia sa na cestu pomalej, ale istej zmeny. Vďaka jeho odhodlaniu a tvrdej práci sa aj ja stávam lepším človekom.

Volám sa Willie a Mack je už niekoľko desaťročí mojím najlepším priateľom. Aby bolo medzi nami jasno, Mack nie je žiadny svätec, aspoň nie v zmysle klasických svätých, ktorí sa dostali na piedestál pre svoju mravnú čistotu a pokojné rozjímanie. Mack je skôr nezbedným typom svätca ako Šimon Peter či kráľ Dávid. Vlastne, keď o tom uvažujem, podobá sa skoro na všetkých mužov z Hebrejskej biblie (my „západniari“ ju nazývame Starý zákon), ktorí nevdojak začali milovať Boha. Myslím, že mnohí z nás zodpovedajú takému opisu, ale strach nás núti skrývať pravdu o zápasoch s vierou za víťazoslávny úsmev v nedeľu ráno.

Kto by nepochyboval, keď človek povie, že strávil celý víkend s Bohom – a navyše v chatrči. V tej chatrči.

To som si zapísal do denníka pred niekoľkými rokmi. Denník mi odjakživa pomáha usporiadať si vnútorný svet. Keď zaznamenávam spomienky, rozhovory a udalosti, triedim a ventilujem svoje myšlienky. Netýkajú sa len mňa, ale aj mojich priateľov, rodiny, neznámych ľudí, dokonca nepriateľov. Potom dám všetky tie nesúrodé útržky dokopy a urobím z nich čosi, čo sa podobá na knihu.

Pokiaľ ide o tento príbeh, dovolil som si použiť umeleckú licenciu. Len zriedka sa v ňom objavím ako rozprávač. Namiesto toho som sa prevetelil do postavy Mackovho spolucestujúceho, lebo ním skutočne som.

Písanie považujem za úžasný proces. Začínam vidieť obrazce ako prúdy v rieke – navzájom splývajú, no ne strácajú osobitosť. Vlny prichádzajú a odchádzajú. Jeden život ovplyvní druhý a vzápätí pokračuje ďalej, aby skrížil cestu inému. Dospel som k presvedčeniu, že každé stretnutie človeka nejako poznačí, zanechá v ňom stopu lásky alebo strachu, kontroly alebo dôvery, dobra či zla. Môže mať podobu hrče, modriny, bozku aj objatia. Záleží na tom, čo ten prúd na svojej ceste nabral, ako naň vplývali iné prúdy, čo si ponechal a čoho sa zbavil. Dúfam, že každá jeho vlna je žiarivejšia, keď sa priblíži k moru a splynie s ním – ako keď človek dospeje do veku zrelosti a zachová si vlastnú osobitosť.

Musím sa smiať, keď vidím, čo som práve napísal. Ako keby som vedel, o čom hovorím! Ale v skutočnosti je pre mňa pravda stále záhadou. Občas zachytím jej čiastočky, ale nedokážem pochopiť celok; hoci vo mne rezonuje, ľahko prekĺzne pomedzi prsty v mojom vnútri. Niečo z toho, čo držíte v ruke, mi trhalo srdce. Občas som musel odísť od týchto stránok do hôr, aby som sa upokojil. Ani vzdialenosť však nedokázala zastaviť slzy. Stávalo sa, že som nevidel na cestu, lebo ma oslepil zúfalý plač môjho zroneného srdca. Taký nepokoj často odhalí žiaľ a túžbu, dovtedy ukryté v tajných zákutiach duše. Bez ohľadu na moje pocity sa však ukázalo, že som stále napredoval.

Ďakujem Bohu – doslova –, že sa Mack oženil s Nan. Isteže, priniesla si do manželstva vlastnú „batožinu“, ale mala jasnejší pohľad a po-

kiaľ išlo o pravdu, bola zásadovejšia ako Mack. Vždy išla príkladom. Nan nemá problém zaujať stanovisko, keď niečo považuje za správne a životodarné, ani robiť rozhodnutia s ohľadom na záväzok k Mackovi aj k sebe. Dôkazy nájdete na nasledujúcich stránkach. Každý, kto Nan pozná, ju považuje za múdru. Ona si myslí, že je to len zdravý rozum.

Jeden františkánsky mních mi raz povedal – čo ako čudne to znelo z jeho úst –, že podľa neho manželstvo patrí k najväčším darom, ktoré dal Boh ľuďom. Dôvod? Má moc „uväzniť“ nás – aj s našimi klamstvami, pýchou, hanbou, očakávaniami, zraniteľnosťou a tak ďalej – vo vzťahu, ktorý nás často rozčuľuje, hoci nám pomáha rásť a uzdravovať sa. Útek z manželstva by nemal byť ľahký. V súčasnosti je rozvod taký bežný, že sme prekvapení, keď stretneme niekoho, kto žije v manželstve s tým istým partnerom desiatky rokov. Možno preto, že je ľahšie odísť, ako vynaložiť námahu a splniť daný sľub.

Za desať rokov sa veľa udeje, veľa sa zmení. Deti vyrastú, nájdú si vlastnú cestu životom, robia vlastné rozhodnutia. Človek potrebuje veľkú dávku múdrosti, aby vedel, kedy a ako ich vypustiť z rodičovského náručia a postaviť na nohy tak, aby si stále videli do tváre. Priateľstvá vznikajú a zanikajú alebo vydržia a rozvíjajú sa. Naši milovaní zomierajú. Niektorí ochorejú. Mnohí dospievali bez ťažkostí, ale stanú sa z nich tvrdí ľudia, zatiaľ čo iní napriek zložitému dospievaniu časom zjemnejú ako krehké jarné výhonky.

Aj svet je v ustavičnom pohybe, mení sa jeho podoba, ale, bohužiaľ, zatiaľ sme sa nezbavili prejavov urazenosti, moci a chamtivosti prameniacych zo strachu. Každý z nás sa dennodenne stretáva s príležitosťou starať sa alebo ubližovať, odpovedať alebo reagovať, modliť sa alebo kliať, zmeniť sa alebo zatvrdiť, otvoriť náručie alebo budovať múry, odpustiť alebo živiť v sebe pocit krivdy, učiť sa alebo skostnatieť, povzbudzovať alebo deptať, dôverovať alebo ovládať, báť sa alebo milovať. Mack nie je žiadna výnimka. Ani vy či ja.

Nemusíte čítať môj starší denník o Mackovi, aby ste pochopili, o čo ide na týchto stránkach. Možno by som mal pripomenúť, že Saraju je meno Ducha Svätého.

Mack a Nan súhlasili, aby som sa s vami podelil o naše dlhé rozhovory. Veľa som rozmýšľal, prečo sa Nan nevyskytuje v prvej knihe

častejšie, ale vtedy som sa zameral na vnútornú púť jedného muža. Táto kniha je o tom, ako ten muž vyjde von do *skutočného* sveta plného rôznych vzťahov a čo tam zistí.

Čo sa stane po neuveriteľnom duchovnom zážitku, ktorý mal Mack v chatrči? Ako tá skúsenosť zapadá do nášho bežného života? Veríme jej aj po toľkom čase alebo spomienka vybledla ako naša sebadôvera a pocity, ktoré sme prežívali kedysi?

Mimochodom, jedna vec je odpustiť predstave človeka, ktorý nám veľmi ublížil, akým bol únosca a vrah Mackovej dcéry Missy, ale čo ak sa s ním stretneme zoči-voči? Čo potom? Môže ochota odpustiť dozrieť? Je to proces? Kde je Boh, keď cítime iba nenávisť, bolesť a utrpenie?

Teraz držíte v rukách môj pokus opísať, ako sa môj drahý priateľ Mackenzie Allen Phillips vyrovnal s týmito aj ďalšími otázkami vrátane tých nevyslovených. Vari to nie je život? Zdá sa, že v každej odpovedi čaká ďalšia otázka a tá vedie k hlbším záhadám. Niekedy ma z toho ide poraziť, ale snažím sa, aby sa mi to páčilo. Jedna dobrá otázka možno vydá za tisíc odpovedí.

Blízki priatelia, a občas dokonca aj Boh, ho volajú Mack. Predtým vystupoval ako Allen, ale po príhode v chatrči čoraz zriedkavejšie. Občas ho voláme aj Map. Nie som si istý, kde sa tá prezývka vzala ani kedy sme ju začali používať. Možno súvisí s jeho iniciálami. Jeho život pripomína mapu, pokrčenú sprievodkyňu na podobnej ceste, po akej kráčajú mnohí. Podľa Macka je to hlúposť, ale odkedy to bráni priateľom, aby vám pripomínali, čo vás rozčuľuje?

Keď spomínam *podobnú cestu*, myslím na to, že každý z nás chodí po krajine porovnateľných, ak nie súbežných tém. Všetci zápasíme s bolesťou a stratou, s otázkami, ktoré sa týkajú života, zmyslu, Boha či zámeru. Bojujeme s vlastnými démonmi a závislosťami. Nemám na mysli len fyzické závislosti, často ide o vonkajšie prejavy hlbších zápasov a bolestí, ale aj o závislosť od sebanenávisti, o ovládanie druhých, perfekcionizmus, hanbu, pochybnosti o sebe a tak ďalej. Tie otravné potvory sa v nás usídli a nahrádzajú naše cnosti smrtiacim šepotom. Ani jedno z tých obvinení nehovorí nič o tom, kto sme v skutočnosti, aj keď to tvrdia. Je to dosť mäťúce. Zrejme ide o otázku identity.

PREDSLOV

Táto kniha, podobne ako predchádzajúca *Chatrč*, vznikla iba vďaka Mackovi, nie vďaka mne. Aj on si myslí, že minulý rok stojí za návštevu a raz z neho možno bude dar pre Nan a ich deti. Napriek tomu nemá, mierne povedané, veľkú chuť písať, hoci si uvedomuje, že mu to pomôže objasniť, čo sa snaží vyjadriť slovami. A tak ma požiadal, aby som sa znova stal Áronom jeho Mojžiša, ak viete, čo mám na mysli. Nemusel ma presviedčať dlho.

Pri čítaní týchto stránok možno nájdete mapu alebo zistíte čosi hlbšie a pravdivejšie o sebe, prípadne vo svojom vnútri objavíte zranenie, ktoré sa ešte dá vyliečiť. A nie je vylúčené, že sa oslobodíte od zla, ktoré na vás spáchali iní, prehĺbte svoje existujúce vzťahy alebo získate vznešenejšiu predstavu o Láске, ktorá vás poháňa vpred. To nechám na Boha alebo na Lásku, alebo na to, čo vás prevyšuje. Neverím, že Láska buduje cesty, ktoré nikam nevedú. Aj z výťahu klesajúceho na samé dno môžete kedykoľvek vystúpiť a nájdete tam Lásku. Mne sa to stalo.

Willie

1

LIST Z DOMOVA

*O mojej biede záznam máš,
do svojej nádoby daj moje slzy.
Či v tvojej knihe záznamu o nich niet?*

Žalmy 56, 9

Drahá Missy,

dnes by si mala šesťnásť rokov, a tak mi napadlo, že Ti napíšem list. Predpokladám, že máš stále šesťnásť, ale nie som si istý, ako Tato počíta hodiny, keď sa nad nami „zatvorí zem“ a opustíme tento svet a čas.

Keby si tu bola, ktovie, či by si mala priateľa. A možno by si už zistila, že pre Teba nie je dosť dobrý. Alebo by si sa pripravovala na vysokú? Čo by si študovala? Chrobáky? Naučil som Ťa šoférovať alebo to urobila mama? Hej, asi mama. Pošliapali už Tvoju radosť zo života tí, ktorí nevidia a nevážia si jednoduché veci?

Mackovi dopadla na hlavu zablúdená dažďová kvapka. Nakrátko obrátil tvár k zhromažďujúcim sa oblakom a pokračoval v písaní.

Missy, mala by si ma stále rada alebo by som povedal či urobil niečo hlúpe, čo by Ťa zranilo? Keby som vošiel do izby, odvrátila by si sa alebo by Ti zažiarili oči? Sú dni, keď by som prijal aj odvrátený pohľad, len aby som mohol byť s Tebou v jednej miestnosti.

Ak dostaneš tento list, dozvieš sa, ako sa majú a čo robia Tvoji súrodenci – pravdepodobne lepšie ako ja. Som sám, lebo s mamou sme si...

Na chvíľu odložil pero.

... dali pauzu. Myslím, že už nevládala ďalej čakať, kedy ju doženiem. Vždy som sa bál riskovať slová. Pričasto mlčím a nevypovedané si potom žije vlastným životom, skoro ako votrelec. Nevieť sa brániť. Nevieť sa vyhovárať. V tomto smere som slabý. Kedysi, keď som bol v Tvojom veku, bol som oveľa výrečnejší, ale vtedy som slovami zakrýval strach a hanbu alebo som sa pokúšal zapôsobiť na svoje okolie v snahe získať aspoň kúšik náklonnosti či láskavosti. Niečo sa mení, ale pomaly, je to dlhá a často náročná cesta. Mohla by si sa za mňa pomodliť, prosím?

Občas vidím, že ma Tvoja mama stále ľúbi. Poznáš jej úsmev. Niekedy ho zazriem. Len sa mihne, neusmieva sa na mňa, asi sa bojí, aby som si to nevyložil ako pozvanie. Na to ešte nie je pripravená. A tak čakám a dúfam, že aj ona čaká. Ježiš to všetko vie. Často sa s ním rozprávam. Zrejme Ťa o tom informuje. Má môj súhlas.

Prepáč, musel som odbehnúť. Počul som na príjazdovej ceste auto, ale kým som vyšiel von, mama bola preč. Ako každý rok upiekla pre Teba narodeninovú tortu a nechala ju na prednej verande. Žiadna karta, iba torta. Neskôr ju odfoťím. Na torte stojí: 16... kiezby si tu bola!

Možno sa dotkla okraja svojho vlastného Veľkého smútku. Vždy musí byť tá silnejšia. Teraz, keď sú všetci preč, zostala sama so svojimi myšlienkami a zdá sa, že jej srdce už sotva vládze. Asi jej priveľmi pripomínam, čo všetko jej chýba. Vyzerá to tak, že niektoré časti cesty musíme prejsť sami, nemôžeme o nich hovoriť ani sa o ne podeliť. Tá moja je stále záhadou nielen pre mňa, ale ešte väčšmi pre ostatných. Naozaj neviem, či to, čo píšem, je pravda. Som zmätený a, úprimne, aj ubolený.

Missy, netuším, ako Ti doručím tento list. Možno zapálím v záhrade ohník a pošlem Ti ho v plameňoch. Spolieham sa, že Saraju alebo azda anjel doručí moje slová aj slzy. Verím, že Tato zachová všetko vzácne.

Nuž, zatiaľ stačilo. Asi bude pršať a chcem Ti tento list poslať skôr, ako zmokne a nebude sa dať zapáliť.

Nikdy Ťa neprestanem ľúbiť a želám si, aby si bola tu!
Ocko

Mack dopísal list, odniesol tortu do záhrady a postavil ju pred stoličku. Po krátkom zaváhaní vzal list, vložil ho do ohníka a vo chvíli, keď ho podpálil, spustil sa dážď. Nie južný privalový, ale poctivý severozápadný lejak. Mack sa vrátil, sadol si na stoličku a sledoval, ako sa torta postupne zosúva. Slzy sa mu miešali s dažďovými kvapkami. Díval sa, ako sa v nich rozpúšťa prejav matkinej lásky.

V tej chvíli sa cítil stratený. Jeho nádej zoslabla, ale nezmizla úplne. Stále v sebe aj vedľa seba počul tichý hlas Lásky. Rozhodol sa dôverovať svojmu žiaľu a veriť, že ide o jeden z najčistejších prejavov lásky. Ďalej pozoroval roztečenú tortu, rozpustené a pomiešané farby, úlomky slov, čo sa neoddeliteľne spojili s beztvorou masou.

Keby zdvihol hlavu, zbadal by, že oblaky v diaľke sa rozostúpili, vyšlo slnko a na obzore sa rozprestrela nádherná dúha. Lenže on stále hľadel dolu, a keď torta stratila tvar a dážď prestal oblažovať krajinu, vstal, osušil si oči rukávom premočenej košeľe, naposledy pozrel do ohníka, zvrchol sa a vošiel do prázdneho domu.